

၅၁၆

ချောကလက်ငရဲ

အခန်း (၁)

“တို့ အရေး တို့ အရေး”

“တို့ အရေး တို့ အရေး”

ဆိုင်းဘုတ်ကိုယ်စီကိုင်ပြီး အော်ဟစ် ဆန္ဒပြနေသူ လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တံတိုင်းရံ စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်လိုက်သည်။

“ကျွတ် ကားလမ်းတွေပိတ်ရတဲ့ အထဲ လူတွေကလည်း ကွာ အားအားရှိ ဆန္ဒတွေပဲပြနေကြတယ်”

ထိုလူအုပ်ကြီးကြောင့် ကားလမ်းတွေ ပိကျပ်ကာ ရှေ့ကို ကားဘီးသုံးလေးငါးဘီးစာ ရွေ့ဖို့ ကိုပင် အချိန်တော်တော်ကြာစောင့်နေရသည့် အတွက်မို့ စိတ်ထဲမှာ သိပ်မရှည်ချင်တော့။

သည် နေ့ချစ်လှစွာသော ချစ်ဇနီးလေး မေ့သက်လျာ၏ မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ အိမ်ကို စောစောပြန်ပြီး မိသားစုပါတီလေးလုပ်ကြမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သူက ကိုယ်မို့ အိမ်ကိုအမြန်ရောက်ဖို့ စိတ်လောကာ ကားစတီယာရင်ကို ချွေးစေးထွက်မတတ် ကိုင်ထားရသော လက်မှ နာရီကို စိတ်မရှည်စွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သည် ပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မီနိုင်ပါတော့မလား။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ချစ်ဇနီးအကြိုက် HUGO BOSS ရေမွှေးနှင့် Body Lotion ကို ဝင်ဝယ်ခဲ့ပြီးပေမယ့် Birthday Cake နှင့် ပန်းစည်းကိုတော့ အော်ဒါမှာ ထားသည့်ဆိုင်

တွင် ဝင်ယူရဦးမည်။ ယခုအတိုင်း ကားလမ်းပိတ်နေလျှင် ညနေခြောက် နာရီတောင် အိမ်ပြန်ရောက်ပါ့မလား။

အတွေးဖြင့်ထိုင်ပြီး စိတ်ရှုပ်နေမည့်အစား ကုန်ဈေးတန်းလမ်းဘက် က ဖြတ်တက်မည် ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် ကားကို ဘေးယာဉ်ကြောမှ ဖြတ်၍ ဝင်လိုက်သည် ။

နောက်ဘက်မှ ကားသမားတွေ မကျေမနပ် ပြောသံများကြားနေရသော်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ရသည် ။ ဒီလိုမှ မလုပ်လျှင် ဒီယာဉ်ကြောထဲမှာ မျောနေတာနှင့် အချိန်ကုန်မည်။

ထို့ကြောင့် ကားကို ကုန်ဈေးတန်းလမ်းဘက်မှ ဖြတ်မောင်းပြီး ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ဆင်းချသွားလိုက်သည် ။ လူက ခုမှ ပင် စိတ်သက်သာ ရာရသွားသည် မို့ ကားမောင်းရင်း လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်သည် ။

တံတိုင်းရံအကျင့်က ဒီလိုပါပဲ။ အကျပ်အတည်းတစ်ခုခုက လွတ်မြောက်လာတတ်လျှင် ယခုလို စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ လေချွန်နေကျ ။ ထိုအကျင့်က တံတိုင်းရံတွင် ရှိသော အကျင့်စရိုက်အချို့ထဲမှ ချစ်စရာကောင်းသော အပြုအမူတစ်ခုဟု မေ့သက်လျာ ပြောဖူးသည် ။

မေ့သက်လျာသည် တံတိုင်းရံနှင့် လက်ထပ်ပြီး သားလေးရပြီးသည့် ယခုအချိန်ထိ တံတိုင်းရံ ၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အသေးစိတ်ဂရုစိုက် ချီးမွမ်းတတ်သော တံတိုင်းရံ တန်ဖိုးထားချစ်ရသည့် အချစ်ဆုံးချစ်ဇနီး။

တံတိုင်းရံဘဝတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာထက် ချစ်ဇနီးနှင့်သားရှိလျှင် ပြီးပြည့်စုံလုံလောက်နေသလို ခံစားရသည် ။

တကယ်လည်း တံတိုင်းရံသည် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်သော အချစ်တတ်ဆုံးသော ယောက်ျားများ ထဲမှ ထိပ်ဆုံးက တစ်ယောက်ဟု ဆို

ရမလိုပင်ဖြစ်သည်။ ။

★

“ဟာ ဆော ဆောရီး”

ဆရာစံလမ်းရှိ အကေးရှားထဲသို့ ကိတ်မုန့်ယူရန် အလောတကြီး ဝင်လာခဲ့မိသော တံတိုင်းရံသည် လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် အမှတ်မထင် ဝင်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အလောတကြီးတောင်းပန်လိုက်ပေမယ့် ဘယ်လိုမှ အချိန်မမီတော့လောက်အောင် လူရွယ် လက်ထဲမှ ဖုန်းလွှတ်ကျသွားသည်။ ။ တံတိုင်းရံအားနာလွန်းသဖြင့် ဘယ်လိုတောင်းပန်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“ငါ့ညီ ဖုန်းက ကိုယ့်ကြောင့်ပြုတ်ကျသွားတာပဲ၊ ကိုယ် ပြန်လျော်ပေးပါ့မယ်ကွာ”

ထိုလူရွယ်မှာ မှန်အက်သွားသော ဖုန်းကို နှမြောတသစွာကောက်ယူလိုက်ပြီး ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသော တံတိုင်းရံကို ယဉ်ကျေးသောအမူအရာဖြင့်ပင် ပြန်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နမော်နမဲ့နိုင်ပြီး ဘေးဘီမကြည့်ဘဲ ထွက်လာမိတာလေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြောင့် ညီဖုန်း မှန်ကွဲသွားတာဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်၊ ခုလောလောဆယ် ကိုယ့်ဖုန်းကို ညီ ယူသွားလိုက်ပါ၊ ညီဖုန်းဆင်းကတ်ဖြုတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုပေးလိုက်၊ ကိုယ် မှန်အသစ်ပြန်တပ်ပေးပြီးမှ ညီဆီဆက်သွယ်လိုက်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်လိပ်စာကတ်ယူထားပြီး လာယူပေးနိုင်မလား”

တစ်ယောက်တည်း ပျာများ စွာ အစီအစဉ်ချနေသော တံတိုင်းရံကို ခ

ပ်အေးအေး ပြန်ကြည့်ပြီး

“ရတယ်လေ အစ်ကို အဆင်ပြေသလိုပဲလုပ်ပါ။ ပြန်မပြင်ပေးလည်း ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။”

သဘောကောင်းလွန်းသော နားလည်မှုကို ပျာပျာသလဲ ငြင်းဆန်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ လိပ်စာကတ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

“ဒါက ကိုယ့်ရုံးခန်းလိပ်စာကတ်နဲ့ အိမ်လိပ်စာကတ် အိမ်ကို လာယူပေးရင်တော့ ပိုအဆင်ပြေတယ် ညီ၊ ကိုယ် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်ပေးထားပါမယ်။ အကယ်၍ မှန်က အော်ရေဂျင်နယ် မဟုတ်လို့ မကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ် အသစ်တစ်လုံး ပြန်ဝယ်ပေးထားပါမယ်။”

အမှားကို တာဝန်ယူတတ်သော တံတိုင်းရံကိုကြည့်ပြီး ရင်လှိုင်းသစ်ကပင် ပြန်၍ တစ်ဖန်အားနာနေမလိုလို။

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ အသစ်ပြန်ဝယ်မပေးပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော် အစ်ကိုရဲ့ ဖုန်းကိုလည်း ယူမသွားပါဘူး၊ အစ်ကိုသာ ဖုန်းမှန်လဲပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်ပဲ လာယူလိုက်ပါမယ်။”

“အိုကေ ညီ ဒါဆို ကိုယ့်ကို ညှိဖုန်းနံပါတ်ကလေး တစ်ဆိတ်လောက် ပြောခဲ့ပေး။”

လူရွယ် သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ရွတ်ပြပြီး တံတိုင်းရံအား မှန်ကွဲသွားသော သူ့ဟန်းဆက်ကို ပေးခဲ့ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

ရည်မွန်ပြီး သန့်ပြန့်ချောမောသော လူရွယ်၏ နောက်ကျောကို ကျေးဇူးတင်စွာ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မောလူမောဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သူက တံတိုင်းရံပင်ဖြစ်သည်။ ။

မေ့နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း အလောတကြီး လုပ်တတ်သော

အကျင့် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်လွယ်သောအကျင့်တွေ
မပျောက်သေးသရွေ့ ထိုသို့သော အမှားမျိုးတွေ ရံဖန်ရံခါ ကျူးလွန် မိ
နေဦးမှာ ပင်။

တံတိုင်းရံအတွက်တော့ မေ့ဟာ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်း
နေဆဲ အလှနတ်သမီးတစ်ပါးလို စိတ်ပြတင်းမှာ တင်ကျန်နေဆဲပါ။

★

“သားရေ ဖေဖေ ပြန် လာပြီ ထင်တယ်”

စားသောက်ဆိုင်မှ လာပို့ထားသော စားစရာတွေကို စားပွဲပေါ်မှာ စ
နစ်တကျ ပြင်ဆင်ခင်း ကျင်းနေတုန်းမို့ သားကိုသာ တံခါးသွားဖွင့်ပေးဖို့
အချက်ပေးစကားဆိုလိုက်သည် ။

ဂိမ်းဆော့နေသော သားလေးက တံခါးဝဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းလျှော
က်သွားပြီး တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို မမီတမီ ခြေဖျားထောက်ပြီး လှည့်ဖွင့်
ပေးလိုက်သည် ။

“မေမေရေ ဖေဖေ ပြန်လာတာပါ”

“ဟိုင်း သားသားရဲ့ မေမေ မောင့်ရဲ့ အသည်းလေးရေ ဟက်ပီးဘတ်
ဒေးပါ”

တံတိုင်းရံ လက်ထဲတွင် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ် ပန်းစည်းနှင့် မွေး
နေ့ကိတ်ဘူးကြီးဖြင့် ပြည့်နေသည် ။

“ဟော့တော် မနိုင်မနင်းနဲ့ ဘာတွေဝယ်လာပြန်တာလဲ မောင်ရယ်”

“မေ့အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ရယ် ပန်းစည်းရယ်၊ ဒါက မောင်
တို့ မိသားစု ကိတ်မုန့်လှီး မယ်လေကွာ”

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိ အလိုက် တသိဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သော တံတိုင်းရံကို လင်ယောက်ျားအဖြစ် လက် တွဲခွင့်ရသည် မို့ မေ့ကိုယ်မေ့ ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ။

“မောင်ရယ် ဘတ်ဒေးကိတ်က မလိုပါဘူး၊ မေ့က ကလေးမှ မဟုတ် တာကို”

“ဟာကွာ ကလေးဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် မိသားစုပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ လေးအတွက် အထူးသဖြင့် သားလေးပျော်အောင် ဒီအစီအစဉ်က မထ ည့်လို့ မရဘူးလေကွာ”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ သား ကိတ်မုန့်လှီးပြီး ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ခွံကျွေးမှာ ”

“အေး ဒါပေါ့ ဒါကြောင့် သားခွံကျွေးတဲ့ ကိတ်မုန့် စားချင်လို့ ဖေဖေ က ဝယ်လာတာကွ”

အတိုင်အဖောက်ညီသော သားအဖနှစ်ယောက်ကို မျက်ခုံးလေး နှစ် ဖက်ပင့်ပြီးကာ ပိုရန်ကောဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ကဲပါ ဒါဆိုလည်း ရေသွားချိုးတော့ သား သားက ဗိုက်ဆာနေပြီ မောင်ရဲ့ ”

“မေမေ ဂျိုကာကြီးကလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီတဲ့ မေမေရဲ့ ”

ရွှေအိုရောင်အမွှေးရှည်ကြီးတွေဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော ကြောင် လေးကိုပိုက်ပြီး ပြောလာသည့် သားကို တံတိုင်းရံက ခေါင်းကလေးတစ် ချက်ဖိပြီး ပြော၏။

“သား ဂျိုကာကို ချစ်တော့ချစ် သားရယ် ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက်ကြီး ပွေ့ဖက်မထားရဘူး၊ သူတို့ ကိုယ်ပေါ်က အမွှေးတွေက

အသက်ရှူလမ်းကြောင်းထဲဝင်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်နော်၊ သား
အောက်ပြန်ချလိုက်၊ မေ့ရေ ဂျုံကုတ်ကို အရင်ကျွေးလိုက်ပါကွာ”

“ကျွေးမယ် မောင် မောင်သာ ရေမြန်မြန်သွားချိုးတော့”

“အိုကေ”

မေ့ပါးကို တစ်ချက်နမ်းကာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်

။

*

အခန်း (၂)

ဘဝအမောတွေ ပြေစေဖို့ အိပ်ရာဝင်ရန်မေ့လျော့နေသော ကြယ်စု
တွေဆီ သူတို့ နှစ်ဦး ပြတင်းမှ တစ်ဆင့် မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ။

“သားလေး အိပ်သွားပြီလား မေ့”

“အိပ်ပြီပေါ့ မောင်ရဲ့ ၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့ကုန်ဆော့ထားတာ မော့ပြီးအိပ်
သွားတာ၊ အဆော့ကလည်း အရမ်းသန်တယ် မောင်ရယ်၊ မောင်ငယ်င
ယ်ကအတိုင်းပဲ ထင်တယ်”

နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်မောကျနေသော သား၏ နဖူးပြင်ကို မေ့ တစ်
ချက်ငုံနမ်းသည့်အခါ တံတိုင်းရံက သားအပေါ်ခြုံလွှာလွှမ်းပေးပြီး အဲကွ
န်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့မှ မေ့ပခုံးလေးကို ဖက်ပြီးပြောသည်။ ။

“မောင်က အဆော့မသန်ဘူး မေ့ရဲ့ ”

“ဟင် မောင်က အဆော့မသန်ဘူးဆိုတော့ ဘာကိုပိုသန်လဲ”

မျက်ဝန်းဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်ပြီး မေးလာသော မေ့ပါးကို တစ်ရှို
က်မက်မက်နမ်းလိုက်ပြီး လေသံတိုးမျှင်းမျှင်းဖြင့်ပြော၏။

“မောင်က ငယ်ငယ်တုန်းက လုံးဝ အဆော့မသန်ဘူး၊ ကြီးတော့မှ အ
ချစ်သန်တာ”

မေ့နှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးယောင်သန်းသွားကာ

“ဟောတော် အချစ်သန်တယ်တဲ့ ကြောက်စရာကြီး”

“ဒါဆိုရင် မောင်တို့ အခန်းထဲသွားမယ်လေ”

“ဟင် မောင်နော်”

“လာပါ ဒီနေ့ မောင် ဝယ်ပေးတဲ့ Lotion ကို မေ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မောင် ကိုယ်တိုင် လိမ်းပေးချင်လို့ ”

မေ့ကိုယ်လေးကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ တစ်ဖက်အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မေ့ကို မွေ့ရာပေါ် မောင် အသာအယာချသောအခါ မေ့ကြည်နူးမှုနှင့် ရင်တွေခုန်လာသည်။

မောင်က မေ့ကိုယ်ပေါ်မှ ညဝတ်ဂါဝန်ကို တဖြည်းဖြည်းချွတ်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်လိုဖွယ်ပြီးရင်း မေ့ဝမ်းဗိုက်သားပွေးပွေးကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်၏။

ပြတင်းမှ မခွဲတရို့ တိုးဆင်းလာသော လရောင်ခြည်တွင် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ ပကတိအလှ တရားဖြင့် သင်းပျံ့နေ၏။

ဖြူဝင်းပွေးနုသော မေ့အသားစိုင့်များကို မောင် နှစ်လိုဖွယ်ကြည့်၍ ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ကာ

“မေ့အသားတွေက အရမ်းနူးညံ့တယ်နော်၊ တကယ်ကွာ မောင့်မိန်းမက ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်ဆိုတာမျိုးပဲ၊ မောင့်ဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ အစားထိုးလို့ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ”

မောင့်အပြောကြောင့် မေ့ ပြုံးယောင်သန်းရင်း ကျေနပ်သလို မျက်လွှာလေး ချသွား၏။

“ပြီးတော့လေ မေ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အလှဆုံးနေရာက ဘယ်နေရာ

လဲ သိလား”

မောင့်အကြည့်ရောက်နေမည့်နေရာကို မှန်းဆကာ မေ့
ယောင်ယမ်းပြီး လက်ကလေးနှင့် ကွယ်မိသေးသည်။ ။

“ဟာကွာ မောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မေ့ကိုကြည့်ရင် အမြဲတမ်း ရှက်သွေးပိုနေတတ်တာကိုက တံတိုင်းရံ
အတွက် စွဲမက်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ။

“ကဲပါ မောင်ကိုယ်တိုင် Lotion လိမ်းပေးမယ်”

“မေ့ ညနေက ရေချိုးပြီး လိမ်းထားသေးတယ် မောင်ရဲ့ ”

“မရဘူးကွာ နောက်တစ်ခါ မောင်ကိုယ်တိုင် ထပ်လိမ်းပေးမယ်”

ဘူးထဲမှ ခရင်မ်ကိုထုတ်ယူပြီး မောင်က လက်ညှိုးကလေးနှင့် နေရာ
အနှံ့ လိုက်တို့ ပြီး ညင်ညင်သာသာ သုတ်လိမ်း၏။ မေ့၏ ပင့်သက်ချသံ
တိုးတိုးလေး ကြားရသည်။ ။

ည၏ လကတော့ သူတို့ နှစ်ဦးကို ကြိုဆိုနေပုံရပါသည်။ ။

လည်တိုင်တစ်လျှောက် ပူနွေးရှိန်းမြသော
မောင့်နှုတ်ခမ်းအတွေ့ကြောင့် မေ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖျန်းဖျန်းထ
သွားသည်။ ။

အိမ်ထောင်သက် (၈) နှစ်ကျော်လာသော်လည်း မောင်နှင့်တွေ့လျှင်
အပျိုဖြန်းလေးလို ရင်ခုန်လာတတ်သည့် မေ့ကိုယ်မေ့လည်း ရှက်မိပါရဲ့
။

“မေ့ကို မောင်အရမ်းချစ်တယ် သိလား၊ မောင်လေ မေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွ
င့်ရသောဘဝမှာ ကံအကောင်းဆုံးယောက်ျားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူ

နေမိတာ”

မောင့်အသံက တိုးညှင်းသော်လည်း မေ့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ သည့်ကြားမှ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ကြားခဲ့ရ၏။

ညကောင်းကင်ရှိ ကြယ်တွေ၏ တံခါးက တဖျပ်ဖျပ် ပိတ်သွားကြသ ည် ။ လွတ်လပ်မှုနှင့် အလှည့်ကျပွင့်သော ပန်းရနံ့က အိပ်ခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်လာသည် ။

လှိုက်မောပြင်းပြသည့် အသက်ရှူသံတွေကြားတွင် မေ့၏ ဗိုက်သား ချပ်ချပ်ကလေး ဖူးပွင့်၍ နေသည် ။

“ဝုန်း”

“ချလွင်”

ရုတ်တရက် ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ပန်း လိုဝေနေသော အာရုံငါးပါးစလုံး မှောင်ရိပ်ကျကုန်သည် ။

“ဟင် ဘာ ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်”

“မောင်လည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ မေ့ရဲ့ ”

မေ့ခါးကို ဖက်ထားရာမှ တံတိုင်း ထပြီး အခန်းမီးဖွင့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ခုတင်အောက်ခြေတွင် ပုံလျက်ရှိနေသည့် ညဝတ်စုံကို ကပျာက ယာ ကောက်စွပ်ပြီး အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည် ။

မေ့လည်း မောင့်နည်းတူ ညဝတ်ဂါဝန်ကို ကမူးရှူးတိုး ကောက်ဝတ် ကာ မောင့်နောက်သို့ လိုက်သွားလိုက်သည် ။

အိပ်ရာထဲက ဆောင်းရာသီကတော့ လက်ဝဲရစ်ရစ်ပြီး အရောင်းအဝ ယ်မှားကာ ကျန်ရစ်၏။

“ဟာကွာ ဒီဂျီကာကတော့ သေတော့မယ်”

ထမင်းစားခန်းထဲရှိ စားပွဲဝိုင်းပေါ်တွင် အုပ်ဆောင်းကြီးဖွင့်လျက် ဖန်ခွက်က ကြမ်းပြင်တွင် တစ်စစီကွဲကာ ပြန့်ကျဲနေသည်။ ။

“ကဲ မေ့ရေ အရေးကောင်းရင် ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလိုပါပဲလားကွာ၊ ဒါတွေကို ဒီညပဲ အပြတ်ရှင်းမှ ရတော့မယ်၊ နို့မို့ဆို သားလေး မနက်အိပ် ရာနိုးရင်း ခြေထောက်ဆူးသွားလိမ့်မယ်”

ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ရင်း စိတ်မသက်မသာ ပြောလိုက်သော ချစ်လင်၏ စကားကြောင့် မေ့ နှစ်သိမ့်ပြီးလေး ပြုံးကာ

“မောင် သွားအိပ်တော့လေ၊ မေ့ပဲ ရှင်းလိုက်ပါတော့မယ်”

“ဟာ မေ့ကလည်း မလုပ်နဲ့ ၊ ဖန်ခွက်ကွဲစတွေ မေ့လက်ကို စူးကုန်မှာ ပေါ့”

“မစူးအောင် သိမ်းမှာ ပါ မောင်ရဲ့ ”

“ဖယ်ပါ မောင်လုပ်ပါ့မယ်”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြင်နာတွေပိုကာ သူ လုပ်မယ်ကို ယ်လုပ်မယ်နှင့် အငြင်းပွားနေကြပြန်သည်။ ။

“ဒါဆိုလည်း အတူတူလုပ်မယ်ကွာ”

“မောင် သွားအိပ်ပါတော့ဆို၊ မနက်ကျရင် ကုမ္ပဏီလည်း သွားရမယ့် ဟာ၊ အိပ်ရေးပျက်မှာ ပေါ့ ညတောင် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးတော့မယ်၊ မေ့စကားကို နားထောင်ပါ မောင်ရယ်”

“မေ့တစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းမှာ ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မောင်လည်း

ဝိုင်းကူမယ်၊ ပြောမရရင် ဟောဒီနေရာမှာ ပဲ ချစ်စခန်းဖွင့်လိုက်မှာ နော်၊ လူက ဟက်ကော့ကြီးဖြစ်နေတာ”

မေ့ပါးကို ခပ်ဖွဖွဆွဲလိမ်ပြီး အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည် မို့ မေ့ လန့်သွားသည်။ ။

“ဟေ့ မောင်နော် မေ့ အဲဒါမျိုး မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုမှာ ဂျီကာ ကြည့်နေတယ်”

“ဂျီကာကြည့်တာ ပြဿနာမရှိဘူး၊ သူက ကြည့်ရုံပဲ ကြည့်တတ်တာ၊ မောင်တို့ ကြောက်ရမှာ က ဟောဒီဖန်ကွဲစတွေဗျ”

ပြောတိုင်း တံတိုင်းရံ တဟားဟားနှင့် ရယ်သည်။ ။ ဘာသဘောနှင့် ဒီလောက် ရယ်နေသည် ဆိုတာကိုတော့ မေ့လည်း သိပ်နားမလည်သည် မို့ မောင်နှင့်အတူ ဖန်ကွဲစတွေကို သတိထားပြီး တစ်ခုချင်းလိုက်ကောက်လိုက်သည်။ ။

အားလုံး သိမ်းဆည်းပြီးသည် နှင့် အိပ်မည်လုပ်တုန်းရှိသေး ဂျီကာ၏ တစ်ညောင်ညောင် အော်သံကြောင့် မောင် ဒေါသထွက်ရပြန်သည်။ ။

“ကဲ ကြည့် မေ့ရေ ဒီကောင် မောင်တို့ ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အမျိုးမျိုး နှောင့်ယှက်နေတာပဲ၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဒီကောင့်ကိုပါ မိန်းမ ပေးစားမှ ရတော့မယ်”

မောင်က တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသို့လည်း ကလေးဆန်တတ်ပြန်သည်။ ။ မောင့်ကိုချစ်တဲ့ အထဲမှာ အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့။

အခန်း (၃)

ဒီနေ့ သားဖျားနေ၍ မေ့ စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်ကာ တစ်မနက်လုံး ပျာယာခတ်နေမိသည်။ ။ မနေ့ညက ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး ရေချိုးကန်ထဲမှာ သင်္ဘောလွှတ်တမ်း ကစားသည်။ ။ မေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ လိုက်ကာတွေလဲပြီး တပ်ဆင်ပြီးသည် အထိ သား ရေချိုးမပြီးသေး၍ ဝင်ကြည့်တော့ ရေထဲမှာ သူကိုယ်တိုင်ထိုင်ပြီး သင်္ဘောလွှတ်တမ်း ထိုင်ကစားနေသော သားကြောင့် မေ့ကိုယ်တိုင် ရေကို ခပ်မြန်မြန်ချိုးပေးခဲ့ရသည်။ ။

ခုရောက်တော့ သား ခုတင်ဘက်ဆီမှ ညည်းသံသဲ့သဲ့ကြားရ၍ မေ့ ထကြည့်တော့ သားကိုယ်တွေ ချစ်ချစ်တောက် ပူနေ၏။

“မေ့ ခဏလှဲလိုက်ပါလား၊ ညကလည်း မေ့ အိပ်ရေးပျက်ထားတာ၊ ကြာရင် မေ့ အိပ်ရာထဲလဲနေမယ်”

နဖူးစပ်မှ ဖရိုဖရဲဝဲကျနေသော မေ့ဆံစတွေကို သပ်တင်ကာ ခပ်နွေးနွေး အနမ်းတစ်ခုပေးရင်း ဆိုလိုက်သည့် စိုးရိမ်စကားကြောင့် မေ့ ကျေနပ်စွာဖြင့် မော့ကြည့်ပြီးပြရင်း

“မောင်လည်း အိပ်ရေးပျက်တာပဲလေ၊ မေ့တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရေးပျက်တာမှ မဟုတ်တာ”

“မောင်က ယောက်ျားလေး ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်”

“ဟင့်အင်း မေ့လည်း မောင့်လိုပဲ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ကြည့် မောင် ပြောသလို လိုက်ပြောနေတယ်”

“ကဲပါ မောင်ရယ် စကားနိုင်လုမနေနဲ့ ၊ ရုံးသွားရဦးမယ်မဟုတ်လား၊
ထ ရေချိုးဖို့ လုပ်”

“မောင် ဒီနေ့ ရုံးမသွားတော့ဘူး၊ အရေးတကြီး လုပ်စရာ အလုပ်လည်း မရှိဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ဒီနေ့ အိမ်ကို မောင့်အသိတစ်ယောက် လာမှာ မို့ အိမ်ကိုပဲချိန်းလိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး သားနဲ့ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး အတူနေမယ်”

မောင် ရုံးမသွားဘူးဆို၍ မေ့ စိတ်ထဲ ပျော်သလိုဖြစ်သွားသည် ။

ဒါဆို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မောင်ဟာ မေ့တို့ သားအမိနားမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေမယ့်သဘောပေါ့။

“မောင်တကယ်ပြောတာလား”

“မောင် နောက်နေတယ်ထင်လို့ လား”

“အင်း”

“မောင် တကယ်ပြောတာ၊ ခုတလော အလုပ်တွေအရမ်းများ တော့ မေ့တို့ သားအမိနားမှာ မောင် အချိန်ပြည့်နေခွင့်မရခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့တော့ သားလေးလည်း နေမကောင်းဘူးဆိုတော့ ရုံးသွားလည်း စိတ်မဖြောင့်မယ့်အတူတူ အိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်တော့မယ်ကွာ”

“ဒါဆို မောင် ဒီနေ့ ဘာစားချင်လဲ၊ မောင် စားချင်တာတွေ မေ့ချက်ကျွေးမယ်ကွာ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့ မောင်ရဲ့ ”

“ဒါဆို ဘယ်တော့မှ မရိုးတဲ့ မေ့သက်လျာ”

“ဟာ မောင်နောင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ညားခါစ လင်မယားလည်း မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ”

မေ့ ရှက်ရွံ့စွာပြောရင်း မောင့်ပခုံးကို မနာအောင် ခပ်ဖွဖွထုလိုက်သည် ။ မောင် တဟားဟားဖြင့် အော်ရယ်ကာ မေ့လက်သီးဆုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဖမ်းရင်း မေ့ကိုယ်လုံးလေးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်သည် ။

ထို့နောက် မောင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မေ့ကို နမ်းပြန်သည် ။ တိတ်ဆိတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော သွေးသားက နေရောင်မပါဘဲ ပွင့်သည် ။

မောင့်အနမ်းတွေကို မေ့ တုံ့ပြန်လိုက်သောအခါ မောင့်လက်တွေက မေ့အင်္ကျီစတွေကို လိပ်တင်သည် ။

“မောင် သားနီးသွားလိမ့်မယ်ကွာ၊ ပြီးတော့ မီးဖိုခန်းကြီးမှာ ”

မောင်က ဘာမှ မပြောဘဲ မေ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်မကာမီးဖိုရုံ Kitchen Counter ပေါ် မတင်သည် ။

မက်မပြေနိုင်သော အချစ်တွေနှင့် မေ့နှင့်မောင် အကြိတ်ချီတက်ခဲ့ကြသောလမ်းမှာ ပန်းတွေလည်း ဝေနေအောင် ပွင့်လေသည် ။

*

လူခေါ်ဘဲလဲသံကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲတွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်နေသော တံတိုင်းရံ တံခါးထဖွင့် ပေးလိုက်သည် ။

“ဝင်ပါ ညီ မင်းလာမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ကတည်းက ကိုယ်တိုင်စောင့်

နေတာ အဲဒါနဲ့ နာမည် ဘယ်လိုခေါ်တယ်၊ ဟိုနေ့က နာမည်မမေးမိလိုက်ဘူး”

“ဪ ကျွန်တော်နာမည် ရင်လှိုင်းသစ်ပါ အစ်ကို တံတိုင်းရံ”

လိပ်စာကတ်ထဲက နာမည်အတိုင်း တရင်းတနှီး ခေါ်လိုက်သည့် ရင်လှိုင်းသစ်ကို ရင်းနှီးနှစ်လိုစွာ ပြုံးပြရင်း အသစ်ပြန်ဝယ်ထားသော ဖုန်းကို လှမ်းယူပြီး ဆိုဖာခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သော ရင်လှိုင်းသစ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

“ရော့ ညီ ကိုယ် ဟန်းဆက်အသစ်ပဲ ဝယ်ထားလိုက်တော့တယ်၊ ညီဖုန်းကို မှန်ကာတပ်ပြီး ပေမယ့် စိတ်တိုင်းမကျတာနဲ့ အသစ်ဝယ်လိုက်တာ”

ရင်လှိုင်းသစ် တော်တော်လေး အားနာသွားသလို ပျာပျာသလဲ ငြင်းကာ

“မဟုတ်တာ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော် ဖုန်းက ဘယ်လောက်မှ တန်ကြေးမရှိပါဘူး၊ သုံးနေတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ပျက်သွားလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဖုန်း အဟောင်းကိုပဲ ပြန်ယူလိုက်ပါမယ်”

ရိုးသားသော ရင်လှိုင်းသစ်ကို တစ်ခဏချင်း ခင်မင်သွားမိကာ မေ့ကြိုတင်၍ ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီခွက်ကို ရှေ့သို့တိုးပေးရင်း

“အားမနာပါနဲ့ ညီရယ်၊ ယူပါ ဪ ရော့ ကော်ဖီသောက် ညီလာမယ်ဆိုလို့ အားလုံးကြိုပြီး ပြင်ဆင်ထားတာ”

ရင်လှိုင်းသစ်ကလည်း မငြင်း။

“ဟား အတော်ပဲ ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့လယ် ကော်ဖီမသောက်ရ

သေးဘူး အစ်ကိုရ၊ အဲ ဟိုလေ ကျွန်တော် တွိုင်းလက်ခဏလောက် ဝင် လို့ ရမလား”

“ဟာ ရတာပေါ့ ညီရဲ့ ၊ ဒီလျှောက်လမ်းအတိုင်း ဝင်သွား အဆုံးထိ ဝင်သွားပြီး ဘယ်ဘက်ကို ချိုးလိုက် ထမင်းစားခန်းတွေ့လိမ့်မယ်၊ ထမင်း စားခန်းဘေးမှာ ရေချိုးခန်းရော သန့်စင်ခန်းပါ တွဲထားတဲ့ အစိမ်းရောင် အခန်းတွေ့လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို ကျေးဇူးပါ”

ဆီးသွားချင်နေတာ ကြာပြီမို့ ခပ်မြန်မြန်ပင် ထလိုက်ပြီး တံတိုင်း ညွှန်ပြရာ အခန်းဆီသို့ လျှောက်ဝင်လာလိုက်သည် ။ ကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး၏ ခမ်းနားသော အပြင်အဆင်ကို အားကျငေးမောရင်း ဟိုကြည့်သည် ကြည့်နှင့် သန့်စင်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည် ။

ဘောင်ဘီ ခါးပတ်ကြိုးကို ဖြေလျော့ရင်း အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ဝင်လိုက်သည် ။ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခေါင်းမွေးများ ပင် ထောင်ထမတတ် အံ့ဩမှ င်တက် သွားရသည့်အဖြစ်။

“ဟင်”

“အမလေး ရှင် ရှင် ဘယ်သူလဲ”

ရေပန်းအောက်မှာ ရေချိုးနေသော မေ့မှာ ရုတ်တရက်ဝင်လာသော သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ဗြုန်းခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ စတီးအဝတ် တန်းပေါ်မှ မွေးပွတဘက်ကို ကပျာကယာ ဆွဲယူကာ ရေစိုနေသာ ခန္ဓာ ကိုယ်ပေါ်သို့ ဝရန်းသုန်းကား ပတ်လိုက်ရသည် ။

မျှော်လင့်မထားဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပကတိအလှတရားကို ရင်

လှိုင်းသစ် တွေ့လိုက်ရ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ ကြောင်အမ်းအမ်းကြည့်နေမိ၏။

မေ့မှာ တော့ ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေသည်။

“အို သွားလေ ရှင်သွားတော့လေ”

“ဟို ဟို ကျွန် ကျွန်တော် ကိုတံတိုင်းရဲရဲ မိတ်ဆွေပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိဘူးအထင်နဲ့ ဝင်လာမိတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

အသံကို မူမပျက်အောင်ထိန်းရင်း မေ့ကိုတောင်းပန်နေသော်လည်း ရင်လှိုင်းသစ်တစ်ကိုယ် လုံး တုန်ယင်ပြာနှမ်းနေ၏။

မောင့်ဧည့်သည် တဲ့ ဒါဆို တမင်ကြံစည်ပြီးဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေ့ ဆက်မနေဝံ့တော့သည် မို့ ရင်လှိုင်းသစ်ဘေးမှ ရှက်ရွံ့သောခြေလှမ်းတွေဖြင့် အခန်းဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

ရင်လှိုင်းသစ်မှာ သာ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ဘဲ မြင်လိုက်ရသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ သဘာဝအလှတွေကြောင့် ဒူးတွေညွတ်ခွေကျမတတ် စိတ်တွေလှုပ်ရှားသွားကာ ခြေထောက်ပင် မတ်မတ်မရပ်နိုင်တော့သဖြင့် ရေချိုးခန်းတံခါးဘောင်ကို မှီပြီး ခဏရပ်နေလိုက်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆွဲဆက်ဖျစ်ညှစ် နမ်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

★

ဒီနေ့မှ မောင် အိမ်မှာ ရှိနေစဉ် အလုပ်လည်း မရှိ၍ စောစောရေချိုးထားမည်ဆိုပြီး သားကို သိပ်ကာ အိပ်ခန်းထဲက ရေချိုးခန်းမသုံးဘဲ အပြင်ရေချိုးခန်း လာသုံးမိသည့်အတွက် တံခါးလော့ခ်ကို မချမိလိုက်။ မောင်

ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်လာစရာအကြောင်းမှ မရှိတာ။ နေ့လယ်ခင်းက တည်းက ချိုးလိုက်မည်ဆိုလျှင်တောင် ခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံမည်မဟုတ်။

မေ့ကံကိုက ဆိုးပါသည် ။ အိပ်ခန်းထဲက ရေပူရေအေးစက်ပျက်နေ၍ ထမင်းစားခန်းဘေးက ရေချိုးခန်းမှာ လာချိုးမိကာမှ တစ်ခါမှ တွေးမထားမိသော ရင်ဖိုမှုနှင့်ကြုံလိုက်ရသည် ။

ရေနွေးနွေးလေး ချိုးချင်သော ကိုယ့်စိတ်ကိုသာ ကိုယ်ပြန်ပြီး အကြိမ်အကြိမ် အပြစ်တင်ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်မိသည် ။ မောင်ကတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကို သိမည်မဟုတ်။ ထိုလူကရော ဒီလိုမျိုးကိစ္စကြီးကို မောင့်ကို ပြောပြမှာ မဟုတ်တာ သေချာသည် ။

ဒါဆိုလျှင် မေ့ ပြောပြလိုက်ရင်ကောင်းမလား။ ဟင့်အင်း အဲဒီလို ပြောလို့ ရော မောင် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ အကြောင်း ထူးလာမှာ မထင်ပါ။

အဝတ်အစားလဲပြီး အိပ်ခန်းခုတင်ဘေးတွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသာ ခြေလှမ်းတွေ ဘယ်နှလမ်းမြောက်လျှောက်မိနေပြီလဲ ဆိုတာ မသိနိုင်လောက်အောင် မေ့ရင်ထဲက ရှက်စိတ်တွေက မုန်တိုင်းတစ်ခုလို ထန်နေဆဲပါ။

မေ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ အလှတရားတွေကို မောင်ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားနှင့်မှ တွေ့မြင်ခွင့် မရှိခဲ့သမျှ ဒီလူဟာ ခုတော့ မေ့ကို မျက်ဝါးထင်ထင်ကို မြင်လိုက်ရမှာ ပါ။ ပြန်တွေးလေ ရှက်လေ။

ရင်ထဲမှာ ခံစားရလွန်း၍ မျက်ရည်တို့ ပင် ဝဲတက်လာသည် ။

“မေ့ မေ့ရေ”

မောင့်ခေါ်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်တက်ကာ ကပ္ပာကယာ လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ။ မေ့စိတ်တွေ မလုံမလဲဖြစ်နေ၍ မောင့်ကိုတောင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ။ မေ့ သိတာပေါ့ သူ့မိတ်ဆွေနှင့် မေ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဦးတော့မည်။

“ဟင် မေ့ အိပ်နေတာလား။”

“ရေချိုးပြီး နည်းနည်းချမ်းနေလို့ ခဏလှဲနေတာပါမောင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင့် ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်၊ မေ့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ ”

“မေ့ အိပ်ချင်လို့ မောင်ရယ်၊ အရေးကြီးဧည့်သည် မဟုတ်ရင် မိတ်ဆက်ပေးမနေပါနဲ့ တော့နော်”

ဘာမှ မသိရှာသော မောင့်ကို မေ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မရိုးမသားညာမိသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ မထွေးနိုင် မအန်နိုင်ဖြစ်လိုက်ရတာ မောင်ရယ်။ နမောနမဲ့နိုင်လွန်းတဲ့ မေ့အပြစ်ပါ။

“မေ့ ရေကို ဒီအခန်းထဲမှာ ချိုးတာလား၊ ရေနွေးစက်ပျက်နေတယ်လေ မေ့ရဲ့ ”

မောင့်စိတ်ထဲမှာ အိပ်ခန်းတွင်းမှ ရေချိုးခန်းကို သုံးသည် ဟု ပဲ တစ်ထစ်ချ ယုံထားပုံရသည်။ ။ တော်သေး၏။ မေ့ ရေချိုးတာကို မောင်ပင်မသိလိုက်တော့ မောင့်ထင်ကြေးအတိုင်း မေးရတော့မည်။

မေ့ကလည်း အပြင်ရေချိုးခန်းမှာ သွားချိုးပါတယ်ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောချင်ပေမယ့် ပြော၍ မဖြစ်တော့။

“ဟုတ်တယ် မောင်ရဲ့ ၊ ရေနွေးစက်ပျက်လို့ ရိုးရိုးရေအေးနဲ့ ချိုးလိုက်တာ ချမ်းသွားတယ်”

“ဪ ဖြစ်ရလေ မောင့်မိန်းမရယ်၊ ကဲ ကဲ ဒါဆိုလည်း လဲ့နေလိုက်
ဧည့်သည် ပြန်မှ မောင် ဆေးတိုက်မယ်နော်၊ မောင်က မောင့်မိန်းမ ဘ
ယ်လောက်လှကြောင်း ကြွားချင်တာကွ၊ ခုတော့ အဲဒီအခွင့်အရေးကို
ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ”

ရယ်ကာမောကာ ပြောရင်း ထွက်သွားသော မောင့်ကျောပြင်ကို မလုံ
မလဲစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ရင်း မေ့ မျက်လုံးတွေ စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

ဒီနေ့ မောင်နှင့်တစ်နေ့ကုန်နေရ၍ ပျော်သည့်အပျော်တွေသည်
ဒီလူကြောင့် တော်တော်လေး အကျည်းတန်ခဲ့ရသည်။ ။

ခွင့်လွှတ်ပါ မောင်ရယ် မေ့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ မောင် သဝန်မတိုပါနဲ့
နော်။

*